

STUDENTEN WEEKBLAD

21e JAARGANG.
No. 4.

REDACTEUREN: W. H. MUNNICH, S. NOYON, W. J. G. PAARDEKOOPER,
MEJ. C. M. JELGERSMA, W. M. DE VRIES, H. L. DINGER.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
31 OCT. 1918.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS / 4,— P. JAAR, WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studentencorps.

Kennisgeving Adreslijst Almanak.
Bestuurssamenstelling Almanak-Redactie voor 1919.
D. S. Roei-vereening „Laga”.

Delftsche Studentenbond.

De Jonge Kachel, door Spektator.

Gedachten en gedichten.

De sluier opgelicht!, door Willy Jacobi.
Eenige dagen aan de Zeeuwsche grens.

Bijlage.

Iets en Niets (een schets u. h. Studentenleven) door Louis Petitor.

Muziek.

Het 1ste Abonnementsconcert, door A. M. K.

Critiek.

Allerzielen, door Gil Blas.

Vereenigingsleven.

Lezing „Practische Studie”.
Lezing „Christiaan Huygens”.
Gecomb. vergadering Nederl. Christen-Studenten Vereeniging,
Vrijz. Christelijke Studentenbond, Afdeling Delft.
Huish. vergadering Vrijzinnig Christelijke Studentenbond.

Ingezonden.

Ingezonden, door Eduard van Cleeff.

Technische Hoogeschool.

Aanvang colleges en oefeningen.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Een goede adreslijst in den Almanak is in 't belang van iedereen. Plaats daarom uw adres en vacantië-adres op een van de lijsten, die liggen in de kleine leeszaal van de Sociëteit Phoenix, in de keuken van de T. H., in den boekwinkel van de firma Waltman.

De uiterste termijn van inlevering van bijdragen voor den Almanak is bepaald op 15 November.

De Almanak-Redactie.

ALMANAK D. S. C. 1919

Commissie tot Redactie van den Delftschen Studenten-Almanak voor het jaar 1919.

De Commissie heeft zich als volgt samengesteld:

L. Chr. Kalf,	President.
P. F. S. Otten,	Secretaris.
J. van Thiel de Vries,	Vice-President.
W. H. Munnich,	Commissaris A.
J. F. Fock,	Commissaris B.

D. S. Roei-vereening „Laga”.

Het verslag van de onderlinge wedstrijden gehouden op Vrijdag j.l. zal in het volgend nummer geplaatst worden.

DELFTSCHE STUDENTENBOND.

De Jonge Kachel.

Ongetwijfeld is de première van de Zwarte Ridder of de Moord op het Ravijn een groot succes geweest. Zij voert ons terug in de wonderlijke Middeleeuwen, in dien tijd van dolende ridders, belust op avontuur, willig hun leven opofferend voor de eer van bevallige jonkvrouwen, volle geldkasten en torenhooge kasteelen. Het buitengewoon dramatische stuk is bewerkt naar een oud handschrift, door den noviet Zoetwijn bij zijn in vakkringen zeer bekende historische onderzoekingen in de stadsbibliotheek te Bergen op Zoom gevonden.

De bewerking mag in alle opzichten geslaagd genoemd worden en verraadt, dat de auteur op toneelgebied allesbehalve een leek is. Zoo is — om maar iets te noemen — à tort et à travers het rijm volgehouden, wat de taak der spelers aanmerkelijk verlicht; men behoeft dan immers slechts de eene helft te leeren, daar op elken zin de volgende door het rijmwoord logisch volgt. Typisch viel dan ook te constateeren hoe bij minder rolvaste spelers (overigens in de onbeduidende rollen) de met dillettantisme onverbrekkelijk verbonden pauzen telkens twee zinnen afzonderden.

De rol van Roderic was buitengewoon zwaar en moet nu eens met groote teederheid, dan weer met robuste kracht worden vertolkt, waarbij groote bedrevenheid in het handteeren van zakdoek en klewang mede wordt vereischt. Het zich moeten behelpen bij het eten was meesterlijk gespeeld en ook de bankscène werd weergegeven met groote natuurlijkheid en kennis van zaken. In verband met de korte tijd van voorbereiding — gevolg van een gelukkige rolverwisseling — aan dezen acteur gegeven, moeten we zijn prestaties dubbel waardeeren.

Adelgonde te aanschouwen was ongetwijfeld zeldzaam. Op het eerste oog boeit zij niet elkeen, maar wie langer toeziet, wie goed doorschouwt, wordt ontroerd door haar wondere schoonheid, op het slanke lichaam het fijne kopje, omlijst door het prachtige hoog blonde haar, een zuiver Germaansch type.

De rol van Adelgonde moest ongetwijfeld sober worden gespeeld (en sober was de actrice) maar zij moet tevens met een dusdanige expressiviteit vertolkt worden, dat elke gevoelsnuanceering, elke stemmingswisseling tot zijn recht komt. Ook haar geldt onze hulde en dankbaarheid.

Het decor was mede in alle opzichten uitstekend verzorgd. We zwijgen van het plankachtige gras, wijden evenmin bijzondere aandacht aan het feit dat het voetlicht wat hoog hing, waardoor men ook van voetlichtkoors geen last had, en weigeren ten slotte te vermelden dat het zakje met boterkoeken wat hypermodern aandeed. Slechts willen wij nadrukkelijk constateeren dat het den regisseur zeker gelukt is ons in die stemming te brengen, die voor het genieten van Middeleeuwsche kunst het meest geschikt is, waartoe het buitengewoon mooie doek op den achtergrond met de donkere herfsttoonkleuren het zijne zeker heeft bijgedragen.

De huldiging van den auteur-regisseur na afloop der voorstelling was zeker even verdiend als gemeend, al leek ons de bloemen-

hulde [in verband met de toch reeds hooge novitiaatskosten wel wat overdadig.

Voor verdere bijzonderheden zie N. R. C. Zaterdag 25 Oct. Avondblad B.

SPEKTATOR.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

De sluier opgelicht!

door WILLY JACOBI.

VI.

Besluit.

28 September. Voor een week, neen, eergisteren en vandaag, wat een hemelsbreed verschil! Wat heb ik ontzettend veel geleerd in dien korten tijd. Wat weet ik nu veel!

Gisteren nog was ik hetzelfde lichtzinnige, luchthartige schepseltje dat met jongenshart en twee jaar lang kaatseballietje speelde tegen den muur van mijn ongenaakbaarheid en koelheid; nu op eens ben ik een vrouw geworden, ik heb een oordeel en een wil.

De wil zal hard zijn, dat beloof ik, en het oordeel scherp en zakelijk. Want... nu ken ik de mannen! —

Gisteren was er inauguratie. Lange redevoering van de presidente. Vooruitgang, kennismaking, oude en nieuwe club, juffrouwen die naar boven kwamen om te vragen of de dames stil wouden zijn, verdraaide aanhalingen van Goethe over het volle menschenleven, of we het niet griezelig of gek vonden, enz. enz. Bovendien was de presidente snip-verkouden en nieste tusschen elke twee woorden in. Het duizelde mij gewoon voor mijn oogen.

Daarna tooneelstukjes en voordrachten, heel aardig, en heerlijke aardappelpurée. Bij het souper steeg de vroolijkheid ten top. Er werd gezongen en gedanst en toen ging ieder naar huis. Ik liep het Oude Delft langs, de Binnenwatersloot over, de Houttuinen langs, en kwam aan de Leeuwenhoeksingel. Toen haalde ik mijn sleutel uit mijn zak, paste hem op den deur en ging naar binnen. Terwijl ik mijn jas ophing verwonderde ik mij over het groot aantal jongensjassen aan de kapstok. Er waren toch nooit jongens aan huis geweest. Enfin, de man van de juffrouw was misschien thuis gekomen, ik maakte mij er dus niet dik over en ging naar boven. Aan mijn kamerdeur gekomen, stond ik ineens stil. Wat was dat?

Een zware stem. Nog een. Een gelach. Een luid, woest gelach. Het sterft uit, maar één blijft nalachen, een snijdende hoon van leedvermaak... hê.. hê.. hê... Dan vallen ze allemaal in:... há, há... ho, ho, ... hwô, hwô, ... hû, hû, ... en daartusschen weer, scherp en gemeen: hê... hê... hê... „Is 't ie goed jongens?” Het is de stem van een demon. Maar ik ken de stem....

„Hê... hê... hê...”

Het is Frans.

Ik grijp de deurpost vast, val tegen de muur aan. Mijn adem stinkt, mijn hart houdt stil. Mijn oogen staren als de oogen van een gek. Ben ik betooverd?

Wat doe ik, wat heb ik gedaan? Ik weet het niet.

Dan maakt een onbeschrijfelijke angst zich van mij meester. Daar is gevaar! Daar gaapt mij aan de muil van een draak, afgrijselijk en groot, ik zie hem! Op de muur hier, ik hoor hem spreken, met menschelijke stem, ik voel zijn klauwen om mijn strot, ik zie zijn trekken, angstaanjagend en dreigend — het is Frans!

En tegelijkertijd doemt dat andere beeld van hem op. Hij naast mij, fluisterend, zacht zoet vleidend, de verleider!

Ik ben weer kalm, uiterst kalm. Ik denk en overweeg wat het beste is. Ik blijf aan den deurr staan luisteren.

...„Zie je jongens, zoo heb ik dat gevalletje om mijn vinger weten te winden. In twee dagen was ze gek op mij, dacht niet anders dan dat ik het meende....”

Ik blijf kalm.

...„Steds zanikte ze maar om het aan haar moeder te mogen zeggen. Eindelijk stemde ik toe, op een avond dat wij elkaar rendez-vousjes op den trap gaven. Den volgenden morgen zou zij het vertellen. Maar den volgenden morgen om zes uur was ik vertrokken, en om elf uur zat ik op de Pier een sigaretje te rooken en mijn eerste borrel te drinken met Annie uit de groentewinkel”.

Een luid hoongelach. Een van de jongens staat op om naar buiten te gaan. Ik vlieg den trap af, pak hoed en mantel, en gooide de deur achter mij dicht. Buiten schijnt de maan. Dan eerst merk ik dat ik in 't verkeerde huis ben gegaan. Ik ga naar bed en slaap rustig. —

Frans, je bent een schurk.

— EINDE. —

Eenige dagen aan de Zeeuwsche grens.

't Was een plotseling idee, zoo 'n ineens opkomend plan, om weg te reizen naar de grenzen, naar Zeeland, waar al die dingen gebeuren die je in de kranten leest, zoo lui liggend in een gemakkelijke stoel, maar die je toch niet omvatten en niet realiseeren kunt. 't Was een brandende nieuwsgierigheid om nu eens zelf een stukje van den oorlog te zien, al was het dan ook maar een heel klein onbelangrijk deeltje, en zoo reisden we met z'n vieren af naar Vlissingen, toen per fiets Vlaanderen door tot Aardenburg, waar we een pas kregen waarmee we tot aan de grens mochten komen. Toen we de laan voorbij Eede uitfietsten stuitten we op de „draad” waar we de eerste Duitse posten zagen. 't Was een vreemd idee dat deze paar mannen, lui leunend op hun geweren, en goedig pratend met onze soldaten, 't alleruiterste puntje vormden van 't reusachtige front dat zich slingert tot aan de Zwitsersche grens.

Het geweken Duitse front heeft zich hier gevormd tot een bewegelijke losse linie, die z'n sterkte vindt in de geaardheid van het terrein, dat door zijn vele slooten, plassen en dijken zich makkelijk laat verdedigen. Evenwijdig en op zeer korten afstand van de grens loopt 't kanaal van Schipdonk, waar achter de Engelschen liggen, terwijl de smalle strook tot aan onze grens nog door de Duitschers bezet is. Enkele honderden meters ten Westen van Eede staan de Belgische posten, die sinds eenige dagen het plaatsje Middelburg bezet hebben. Voortdurend raken weer patrouilles handgemeen en fluiten de kogels over Nederlandsch gebied. Toen wij 's middags aankwamen was er weinig actie, van heel ver dreunde het zware geschut, voorbij Gent zei men, en nu en dan daverde een batterij achter St. Laurens die Maldeghem onder vuur nam. Duidelijk hoort men de granaten voorbij huilen, men kan 't geluid volgen door de lucht, tot dat even later de zware dreun volgt van het ontplofende projectiel. Toen 't langzaam donkerde, kwam er meer levendigheid, en dan driftig kort afgebroken hamerden de mitrailleurs of soms even knalden vier, vijf gewerschoten en dan gebeurde 't dikwijls dat de kogels dicht langs je heen floten of kletsend door de takken der boomen sloegen, dan ging je maar liggen en wachtte tot 't schieten bedaarde en langzaam wandelden we dan verder met de Hollandsche patrouille langs de grens. 't Was een mooie nacht, met heldere maan en de streek waar we liepen was als een sprookjes land, met hooge rijen populieren, die zachtjes klepperden met hun laatste bladeren, en over de landen hing een witte lage nevel. 't Was stil en rustig in de lucht, totdat plots weer een mitrailleur klopte in de verte of een enkele zweepende gewerslag, soms van heel dicht bij, je schrikken deed, zoodat je je allen tegelijk maar weer liet vallen op den grond. Dan ineens begonnen weer de batterijen in St. Laurens, en dan was de lucht vol van daverend scheurend kabaal. 't Waren meestal acht schoten achter elkaar en je hoorde weer de projectielen voorbij zoemen hoog boven je en altijd regelmatig 't zelfde, knalden even later de granaten en je telde de schoten na, soms ontploften er maar zes of zeven. Zoo wandelden we tot laat in den nacht de grens langs, en toen we eindelijk stil lagen in 't kleine vieze kroegje waar we logies hadden gekregen op stroozakken op den grond, toen hoorde je nog steeds die geluiden van den oorlog zoo vlak bij je, en even, heel even vond je 't vreemd, dat je nu rustig lag te luisteren hoe de ruiten soms rammelden.

De volgende ochtend was 't een stil rustige dag, we liepen wat langs de grenzen en zochten onze Duitse vrienden weer op, waarmee we van post tot post een praatje maakten. Zoo stonden we ook in de dorpstraat van Ede aan de draad bij onze Hollandsche wacht, en verwonderden ons dat hier geen Duitschers meer stonden waar ze er gister nog wel waren. 't Was 's nachts vrij rustig gebleven, ook nu was het stil, de batterijen bij St. Laurens bleven rustig, maar juist toen we daar zoo stonden te praten, dreunde een enkel schot. We hoorden weer de granaat aanhuilen, en met een geweldige slag ontplofte 't projectiel op de weg, die 't verlengde was van 't dorpstraatje, op een honderd meter afstand van ons. 't Was een daverende knetterdreunende knal, die met een ijl hoog zingend geluidje in je ooren nazoemen bleef, enkele scherven kletterden op de pannen van de lage woninkjes en een sloeg er tegen 't huis, waar we bij stonden. Even stonden we elkaar vreemd gek aan te kijken en van alle kanten kwamen uit de lage huisjes, ouwe vrouwtjes geloopt en mummelende mannetjes, er groeide midden op den weg om ons heen een druk pratend en kwebbelend kringetje, toen weer plots een schot dreunde, en duidelijk enkele heele seconden van te voren, hoorden we weer de granaat aanzoemen. Plots was 't een druk schreeuwend paniekje onder 't kluitje menschen, die wegstoven en zich drukte tegen de muren van de linker huizenrij. Een van m'n vrienden liet z'n fiets neerkletteren op de straat, en schoot een openstaand deurtje binnen, twee soldaten en ik zelf die ook haastig weg springen wilden struikelde over 't neergegooide rijwiel en met z'n drieën lagen we over de straat te spartelen, toen 't projectiel barste. De slag was weer heftig, doch nu wel wat verder af, en toen we weer oprabbelden en de menschen weer te voorschijn kwamen was er vroolijk gelach om die gekke vertoening, er volgde nog tal van schoten allen op 't verlengde van onze weg, doch de meeste wel wat verder van de grens. 't Leek ons een vrij doelloos schieten, doch later hoorden wij dat het 't instellen van een batterij was op die weg, om deze bij een aanval reeds direct onder vuur te hebben.

Dien avond regende het zacht, een klam mat geruisloos regentje, de dikke druppels dropen van de takken van de boomen en tikten dan in de plasjes op de weg. 't Was tegen tien en toen we weer aan de post waren bij Eede. In een half afgebrand huisje bij de draad stond weer een Duitse post. Er was ook meer actie voortdurend klopten mitrailleurs en knetterden de venijnige gewerschoten. 't Was haast volslagen donker, daar de maan pas over twaalf op kwam en de lucht dik bewolkt was. We stonden, wat te praten met onze soldaten, die je net onderscheiden kon als een sombere klomp log zwaar in hun lange jassen 't hoofd met de gladronde staalhelm gedrukt in de hooge kragen. 't Werd ons toen streng verboden te rooken, daar voortdurend geschoten werd op elk zichtbaar lichtpuntje, dit hadden we de vorige avond toen ik alleen met een patrouille mee liep ook wel gemerkt, want verschillende malen wanneer we even expres een sigaret vonkend aanzagen werd er geschoten en hoorden we de kogels door de boomen sissen. 't Was een prikkelend flauw pleziertje, dat we hadden met z'n drieën, even de as van je sigaar af te kloppen, te trekken en dan gauw te gaan liggen, wachtend of er wat gebeuren zou. 't Waren dan de Engelschen, die schoten, van achter 't kanaal en vooral een van de twee soldaten had erge schik in 't spelletje, hij probeerde 't wel vijfmaal en twee keer lukte het. De ander bleef stijf liggen op de grond en mopperde, schold, dat ie niet zoo godverdommes bezopen moest doen wat had je nu

(Zie vervolg Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD van
31 OCTOBER 1918. No. 4.

BERICHT.

Aan H.H. abonné's op het S-W. wordt medegedeeld, dat dezer dagen titel en inhoud op den 20sten jaargang verkrijgbaar zullen zijn. Er worden slechts zooveel ex. van gedrukt als aangevraagd worden. Tot 15 November bestaat daarvoor gelegenheid bij den Uitgever. Losse banden zullen nog geleverd kunnen worden zoo lang de voorraad linnen daarvoor strekt

aan die flauwe kul; de andere lachte dan onverschillig, en zei me, dat z'n maat zoo'n verrekte schijtlaars was, hij had vast de broek al vol, en hij had er nou ook 's lol in die Engelsche te belazeren. Zoo raakte we aan 't redeneeren over pro of contra wel een half uur lang Doch nu stonden we op een kluitje te praten, wachtend in de nattigheid; eigenlijk verveelden we ons, en dan luisterde je maar weer naar al dat geschiet om je heen, 't geschut, dat soms weer begon, steeds het zelfde van komende granaten, die dan barsten in Maldegem, dan zweeg de batterij weer een poosje, ook in 't Zuiden en verder in 't Oosten dreunden de kanonnen. Soms werden er lichtkogels op geschoten, en dat was dan even iets dat weer je volle aandacht vroeg. 't Waren vurige ballen die een paar seconden met een vurige boog zeilden door de lucht, en dan alles tot op honderden meters in 't rond, in een absoluut hel licht zetten, alles zag je dan weer om je heen, de menschen, de boomen, de weg, 't schiltwachthuisje, en dan plots was 't weer geheel en al donker. 't Was de eerste maal een verbijsterend iets, dat zoo'n enkele vuurbol, zoo'n enorm sterk licht verspreiden kon.

Zoo wachtten we, weggedoken in onze kragen, waarop dat wisten we zelf niet, soms even floot weer een verdwaalde kogel over ons heen, en dan onwillekeurig trok je schrikachtig 't hoofd tusschen de schouders. Er hing een gedrukt geheimzinnig iets in de lucht, 't was 't weten van moordende menschen in die sombere duisternis daar, maar werkelijk doorvoelen, 't verschrikkelijke van dat alles om je heen, dat kan je toch niet, en we bleven maar wachten, en gek, eigenlijk hoopten we, uit pure onnadenkende, egoïstische nieuwsgierigheid, dat er iets gebeuren zou, een groote aanval, of zooiets; 't was een soort behoefte om iets dergelijks mee te maken van dichtbij En plots toen we zoo samen te praten stonden, knetterden enkele schoten vlak bij, de kogels floten langs ons heen, een sloeg er langs een tak, en bromde toen verder. Meteen lag ieder op den grond. 't was een kluit menschen, die naast en half over elkaar lagen in den modder, even was het stil, doch dan begon er een zoo'n beetje gek te lachen, en ieder lag toen te schudden op den grond.

Er was een Amsterdamsche jongen bij, zoo één die zelfs zijn staalhelm scheef op zijn lange vieze haren draagt, Jan heette hij, maar Jan was nijdig geworden, en toen we daar zoo alle in de plassen lagen begon hij 't eerst te vloeken: „Die God verdomme-sche rotzakken, als ze main, god-ver-domme door m'n donder schieten, en ik heb nog de lef in m'n pens, dan schiet ik terug, . . . die rotsakken! . . . verrekte rotmoffen.”

Toen één voor één stonden we op, en we lachten maar, en Jan werd ook uitgelachen; dadelijk zeide er een dat 't geen moffen geweest konden zijn . . . en nauwelijks waren we weer zoo'n beetje aan 't praten of weer sloeg een schot, een enkele striemende slag was 't, van heel dicht bij want enkele zagen een vuurstraal.

Weer plofte 't heele groepje neer, maar nog in 't lawaai van de schuifellende menschen op den grond, knalde een schot midden tusschen ons uit. Een grendel kletterde en je hoorde 't hoog klingelend geluid, van de uitspringende huls op de straatkeien. 't Was Jan die werkelijk geschoten had, enkele seconden zei niemand wat 't bleef doodstil, er was een drukkende spanning, wat komen zou. Maar er gebeurde natuurlijk niets, en toen we weer alle opgekrabbeld waren, kreeg Jan er van langs, van alle kanten, als ie nog is zoo bezoopen deed, dan beloofden ze hem een flinke dauw. 't Bleek dat 't laatste schot van de Duitse post was dus zelfs de andere richting uit. We waren wel wat geschrokken, maar toch werd er weer gelachen door de soldaten en in gichelend troepje mannen werden dadelijk weer moppen getapt op Jan die toch een stommeling was

De volgenden ochtend was 't een heldere mooie herfstzondag vol van zon en kleurig gewemel in de bruine en gouden boomen. We fietsten naar Sluis en toen we door 't zonnige Vlaanderen reden door de kleine dorpjes met hun typisch lage Zeeuwsche huisjes en boomenrijen, je de boeren zag werken op 't land, die liepen achter de ploegen met zweetende dikke paarden, leek 't alsof er geen oorlog was, we hoorden ook niet schieten en alles was rustig stil en mooi en telkens had je een nieuw schilderijtje. Soms als je weer een paar dikgespiede paarden zag ploegen door de klei, naast een land weer de dikke vroolijke knolrapen, rond en scheef zich opwringen uit de aarde, dan deed je het landschap denken aan een gravure van Dupont.

In Sluis namen we even een kijkje aan de grens, en vonden hier de Belgen rustig tevreden in de koelwinderige herfstzon. 't Waren militairen met staalhelmen op en geweren naast zich, maar oorlog was hier niet, 't was een rustig uitlevende dag in een land van vrede van zonneschijn en vroolijk werkende boeren, die op hossende wagens reden vol met bleeke suikerbieten naar de tram in Sluis. 't Was een zonnedag in het 't land van Palliter. Met onze pas uit Aerdenburg kregen we nu toegang op de toren van St. Anna ter Muiden, en toen we hoog boven 't land waren, en in de goudbruine verten al de kleine plaatjes van Vlaanderen en België zagen liggen, toen in eens merkten we weer in de buurt van Eeden verschillende vliegmaschinen op en tal van kabelballons die als heel kleine worstjes stil hingen in de lucht. Dus toch nog

oorlog. Dan fietsten we dien middag terug naar ons kroegje in Eeden en toen we weer even naar de grenspost liepen, zagen we uit de verte een kluitje menschen staan en een auto met Hollandsche officieren er naast. We hoorden dat er juist dicht in de buurt weer gevochten was door een Duitse en Belgische patrouille. Een Belg was zwaar gewond en nu had men aan de Hollandsche wacht een brancard gevraagd, doch de gewonde was reeds gauw gestorven. We zagen juist hoe enkele Duitse roode kruis soldaten met de man kwamen aandragen, en in eens door die eene doode voelden we een heel klein beetje van de groote ellende van den oorlog. Een Hollandsch nonnetje hielp mee de man transporteeren die aan de Nederlandsche wacht werd overgegeven daar wij hem dan terug konden brengen, bij den Belgischen post, enkele honderden meters verder, zoodat hij ten minste door zijn eigen kameraden begraven kon worden. 't Was zoo'n vreemd idee, dat de man die daar lag uitgestrekt onder 't grauwe doek op de draagbaar, vermoord was door een van die menschen, die daar met ernstig goedgezichten stil stonden te kijken, hoe 't vrouwtje stil in drukke beredding was over de doode, 't Was een klein zwart figuurtje, dat deed denken aan de poppetjes op de paneelen van de primitieven. Onder de witte kap was 't geeltanig uitgedroogd gezichtje met dikke wallen onder de oogen, donkere dweepende oogen, waarover de leden half toe hingen. Dan ging 't hek open, dat aldoor streng gesloten was geweest en toen de Duitschers op onzen bodem traden werd korrek even gesalueerd door twee Duitse luitenants en de enkele manschappen stonden in de houding. Toen kwam een der officieren naar voren en gaf een pakje papieren over, 't veldboekje met de identiteitskaart van de doode. 't Ging alles gewoon, stil regelmatig; om de baar heen drongen zich nieuwsgierig onze officieren en enkele mannen van de wacht.

Even werd de doek weggeslagen, 't gezicht lag naar-grauw met half gesloten oogen, een bosch stroo was om 't hoofd gebonden om 't opengapen van de kaak te beletten. Er werd nog onverschillig gepraat, gevraagd waar hij gewond was, waar 't gebeurde, of hij gauw gestorven was en toen we daar zoo stonden in den kring van mannen, toen drukte toch zwaar 't walgelijke van den oorlog. Toen riep er toch diep in je borst iets tegen die schreeuwende belachelijke noodzakelijkheid tot dooden. Waarom, waarom, was dit noodig, 't leek een moord in koelen bloede, en 't was een groot ondoordroefelijk iets, dat die zelfde goedgezichte menschen waarmee ik tijden rustig had staan praten, in staat waren geweest tot zooiets. Ik had ze laten vertellen van hun leven in de loopgraven, van 't trommelvuur, van stikgassen, van 't wegmaaien van rijen menschen, door machinegeweren, en ik had gedacht dat 't wel verschrikkelijk moest zijn, zoo iets mee te maken. Maar nu pas door deze jonge kerel, die geboren was in Gent, en nu sneuvelen moest, een paar maanden misschien voor 't einde van dezen verschrikkelijken tijd, toen voelde ik pas echt, een heel klein beetje van al dat walgelijke tot wat een oorlog je brengt De Duitschers gingen weer terug, er werd weer even bedankt, gesalueerd, gebogen, en 't hek knarste dicht.

De Duitse luitenant stak een sigaret op, en langzaam liep hij heen, onze officieren stapten in zijn auto, die weg zoemde en nadat even later de baar weggedragen was door twee soldaten met er naast 't kleine zwarte vrouwenfiguurtje, toen waren we weer alleen met de wacht — de heerlijke herfstzon boven ons en 't was heel stil om ons heen, alleen heel ver weg dreunde nog 't geschut.

MUZIEK.

Het 1ste Abonnementsconcert PIANO-AVOND LAMOND.

Wederom worden er dezen winter in onze Stads Doelen abonnementsconcerten voor kamermuziek gegeven. De namen der uitvoerenden geven ons vooruit al een waarborg dat wij zullen kunnen genieten.

't Eerste van de 4 concerten gaf ons een piano-avond van Lamond, op de aankondigingen niet ten onrechte een beroemd pianist genoemd. Want wat heeft hij ons met zijn buitengewoon prachtig, technisch beheerschte spel veel schoons te genieten gegeven! Jammer, dat hij geen beteren vleugel te bespelen kreeg. Hoe durft men zoo'n groot pianist voor een solo avond zulk een exemplaar voor te zetten! Maar misschien heeft Delft niet beter.

Door zijn mooien warmen aanslag deed Lamond ons dit echter veelal vergeten.

Dadelijk al in de Phantasie van Schumann toonde hij zijn meesterschap op het klavier. Met welk een rust en gemakkelijke „speelt” hij werkelijk met alle mogelijke technische moeilijkheden! Gelukkig missen we bij hem de *uiterlijke* voordracht, maar geeft hij ons *innerlijk* des te meer, zowel in de weekere klanken als in 't energische.

De Beethoven-Sonaten waren, zooals trouwens van den grooten Beethoven-vertolker te wachten was, keurig van uitvoering. Van de eerste Sonate maakte 't Andante met Variaties den meesten indruk op mij. De Allegro's blonken uit door gaafheid en helderheid en door het parelend passagespel vooral in 't laatste Allegro. De „treurmarsch” heb ik wel eens indrukwekkender gehoord, deze kon mij dezen keer minder bekoren, daar ik er diepte, warmte, gedragenheid en grootscheid gedeeltelijk in miste.

Van de „Waldstein”-Sonate gaf hij ons m.i. een machtiger en indrukwekkender uitbeelding, ook dank zij zijn buitengewone technische vaardigheid, waardoor hij de geweldige moeilijkheden overwint. Ook 't middengedeelte, het schoone Adagio met die zoekende stemming van weifeling erin, kwam prachtig tot zijn recht. Ja, door Lamond hebben wij weer eens echt van Beethoven kunnen genieten!

Na dit zwaardere genre speelde hij ons, na de pauze, een prachtige Ballade van Chopin voor, die door innigheid van toon en warme kleurschakeering een waar genot was.

Zoo was 't ook met één van de mooiste Nocturnes van Chopin, waarin de droomerige mystieke toon steeds werd volgehouden, ook

nog in 't begin van het tweede gedeelte met die wondermoose, volle-akkoordmodulaties, tot dit langzamerhand als met rillingen overgaat in een hartstochtelijker gedeelte, waarin de zangerige melodie uit 't begin ons weer tegenklinkt, om na een prachtigen climax weer als in een droom te eindigen.

De bekende wals, een der „Valse brillantes”, die ook in weken en lichten tint gehouden werd (veelal hoort men hem vlugger en woester spelen) scheen meer aan het publiek te bevalen, tenminste te oordeelen naar 't wat hartelijker applaus dan na de beide andere stukken van Chopin.

Van Fransche kunst gaf Lamond ons een proefje in 't prachtige natuuruitbeeldende stuk „Reflets dans l'eau” van Debussy, waarin door de meesterlijke vertolking, zoowel technisch als in de voordracht, de golvingen en pareling der waterstroomen heerlijk tot uiting kwamen. Ver van realistisch te zijn kwam 't ook als een golf muzikaal genot tot ons! Wat heeft Debussy ook daarin met zijn eenvoudige middelen, waaronder ook voornamelijk zijn eigenaardige toonladder, weer veel weten te bereiken om de juiste stemming te wekken!

Na een mooie Barcarolle van Rubenstein, die vol levendige schoonheid werd weergegeven, sloot 't programma met een „Don Juan”-phantasie van Liszt. Op zich zelf een kunststuk van variaties op en doorwerking hiervan weer, van eenvoudige, bekende thema's uit Mozart's Don Juan, pastte dit werk m. i. niet in 't zelfde programma met de reeds gespeelde stukken. Het deed na dit alles mij tenminste aan als een fanfare-stuk. (In mijn buurt hoorde ik het betitelen met den naam van „uitsmijt”-stuk, doch daarvoor was 't wel wat lang). De pianist heeft er dan wellicht ook wél mee bedoeld een bravoure-stuk, als krachtproef. En in zooverre heeft hij zijn doel uitstekend bereikt, want de vertolking ervan overtuigde ons ten volle van zijn overbluffende technische bekwaamheid!

Overigens bleek hij zijn publiek goed te kennen, want het sloeg in. Men klapte veel enthousiaster dan voor menig ander nummer.

Zoowel bij dit stuk als bij alle andere gespeelde werken, dwong hij onze groote bewondering af voor de kranige prestatie alles uit 't hoofd voor te dragen.

Van een buitengewone verruktheid was bij 't Delftsche publiek echter niet veel te merken. In Utrecht woonde ik bij, dat dezelfde kunstenaar 3 tot 4 maal werd teruggeroepen en men hem aan het slot van den avond staande een ovatie bracht. Van dit alles hier geen sprake. 't Is me trouwens al meer opgevallen, dat men hier in Delft lauw is op dat punt en karig met zijn hulde, ook nu weer. Na geen enkel stuk, behalve dan aan het slot, werd de pianist teruggeroepen en 't applaus was nooit hevig. Applaudiseeren is eigenlijk wel hinderlijk en als zoodanig bij een concert een noodzakelijk kwaad, maar als 't nu eenmaal gedaan wordt en 't noodig is om den uitvoerder van kunstwerken te huldigen, (waarom is het dan bij een kerkconcert niet noodig?!) dan kan men 't toch ook als een vrij behoorlijke maatstaf voor 't succes aannemen en dan was dat hier in Delft maar matig te noemen. Of was men misschien overbluft door zulke voor Delft ongewoon hooge kunst?

't Concert komt in Delft zoo zelden voor en het getuigde dan misschien ook van ongewoonte, dat een bloemenhulde werd gebracht midden in een Sonate van Beethoven! Lamond keek ook raar op, want hij wist eigenlijk niet wat te doen zoo ineens met die bloemen op de piano. Maar waarvoor dan toch ook dat beroerde klappen zelfs na *elk* onderdeel van een nummer, ja van één Sonate? Bij achterwege blijven van deze gekke gewoonte (ook al Delftsch?) was een dergelijke vergissing ook niet voorgekomen.

Trouwens 't Delftsche publiek (waaronder helaas ook enkele studenten) mag ook nog veel leeren wat beleefdheid tegenover een solist aangaat. Na de pauze zat de pianist al lang weer voor zijn instrument en ging maar wat preludeeren, terwijl een heelen tijd daarna nog werd geloopt, geschuifeld en geschoven met stoelen en kopjes. Dit was ook wel gedeeltelijk te wijten aan het een weinig te laat gegeven waarschuwingsssein, doch aan het slot was men wél vlug genoeg! Nauwelijks was de pianist opgestaan en had nog niet eens gebogen of een gedeelte van het publiek was de zaal al uit of was op weg.

Dit alles echter zijn slechts een paar opmerkingen aan het adres van het Delftsche publiek, dat zich, we willen 't hopen, eenmaal toch wel eens zulke concerten waardig zal toonen.

Het neemt echter den indruk niet weg, dat Lamond ons van een zeer schoonen avond heeft doen genieten en op waardige wijze de rij der abonnementsconcerten heeft geopend! A. M. K.

CRITIEK.

Allerzielen.

Het is een altijd plezierige emotie, de opvoering bij te wonen van een tooneelstuk dat men nog niet kende. Van te voren — hoe blasé en onverschillig men ook veinst er tegenover te staan, vooral de huidige student matigt zich die houding graag aan — reeds maakt men er zich voorstellingen van, men bedenkt eens wat voor soort stuk het wezen zal, men laat de titel in zich zelven weerklinken, op de klankbodem van zijn ziel, en probeert snaren te vinden die er mee resoneeren, men zoekt indrukken, ideeën, en ziet! de fantasie werkt. Dan komt er dikwijls nog bij dat men van iemand iets over het stuk gehoord heeft, of een recensie gelezen; in een woord gezegd: niemand gaat onbevooroordeeld naar den schouwburg.

Zoo ging ik naar „Allerzielen” toe met de flauwe herinnering aan een paar critieken, jaren geleden over het stuk gelezen en de wetenschap, dat stukken van Heyermans meest realistisch waren. Maar bovenal werkte de titel van het stuk op mijn gevoel. Allerzielen! Dat zijn, op een schoonen dag, of liever nacht, alle zielen der afgestorvenen uit hun graven gewekt, *alle* zielen, de kosmos aanziet zijn kinderen! Dat woord „Allerzielen” is een woord als „Opstanding”, het woord voor een heerlijke, groote gedachte,

die ons huiveren doet van angst voor het onbekende aan gene zijde van het grat en tegelijkertijd diep doordringt van de machtige poezie van het Katholicisme. Had ik een stuk met dien titel mogen schrijven, ik geloof dat ik in een mooie omgeving groote menschen had geplaatst en vreeselijke hartstochten had doen woeden als de dwerg die door met een steentje te gooien de reuzen aan het vechten maakte tot zij elkaar dood sloegen. Ja, de hartstochteu zouden elkaar vermoord hebben en op Allerzielen zou de rust zijn weergekeerd en de ure der opstanding voor mijn menschen zou gekomen zijn, zoodat mijn toeschouwers met een gelukkige ontroering in hun binnenste het schouwburggebouw verlaten zouden hebben. Ik denk niet dat ik dat zou bereikt hebben. Als ik tenminste zie wat Heyermans met mij bereikt heeft zal ik maar van alle pogingen tot iets dergelijks afzien. Want, of het nu aan spelers of stuk lag, ik ben weinig voldaan teruggekeerd. De spelers zijn onmisbaar en bij een goed stuk hooren goede spelers, slechte spelers bederven de beste comédie. Nu ben ik voor mij overtuigd dat dit stuk allermiserabelst gespeeld wordt. Ten halve weten zij het milieu, dat Heyermans waarschijnlijk goed bedoeld heeft, te suggereeren. Een Roomsche pastorie met een vrijzinnig en menslievend priester. Een kwaadsprekend en bekrompen visschersdorp. Uitzicht op de zee en een kerkhof. Achter de pastorie en kerkgebouw met een dikwijls aan de handeling deelnemend orgel. En ten slotte een vreemd element in deze omgeving. De ongetrouwde vrouw uit het volk, in de sneeuwjacht op de stoep liggend, op het punt te bevalen. De vrijzinnige pastoor neemt haar op. Zij krijgt een dochter en wordt zwaar ziek. Het kind wordt bij een min gebracht en ook ziek. Dan volgen de botsingen in het stuk. De pastoor met het bekrompen geloof van de allerstrengsten, een collega, vroeger zijn vriend, en daarnaast het volk dat van tijd tot tijd in het tweede bedrijf den pastoor staat uit te joelen. Dan de botsing van het geloof dat nooit beproefd werd van den pastoor die toch veel verder ziet dan zijn vriend en tegenstander en dan zijn gemeente, met de levenskracht en levenswil van de vrouw, die niet veel om Hemel en Hel geeft. (De Hel wordt er trouwens, dit strekt Heyermans tot eere, buiten gelaten.) Het kind sterft. De vrouw is wanhopig. De pastoor wordt geschorst en een ander komt in zijn plaats. De vader van het kind, dat op Allerzielen gestorven is, komt terug en voert zijn vrouw weg. Overwinning van het strenge en hartvochtige geloof der kleine zielen op de betere idealen der Kerk eenerzijds is, aan de andere zijde het vrije, door niets gebonden en te binden leven dat zich aan de greep zelfs der hemelsche liefde ontrukkt. De man en de vrouw gaan een anderen kant op als de pastoor. Dit alles nu wordt volgepropt met allegorie, tooneel-effecten en bijpersonen. Verder is er in het stuk een teveel aan betrekkelijk goedkope volks-aardigheden en, voor mij altijd eenigszins weersinwekkende, allegorische grapjes. Zoo bijvoorbeeld de koster die de aardbol van den pastoor in een zak doet na er eerst vrij lang over gebazeld te hebben om dan „van onderen” te roepen als hij 't ding in den zak laat vallen. Daarmee wilde de schrijver zeker ongelooft en domheid symboliseeren. Verder werkt hij telkens met lichteffecten en het uitzicht op de zee, met doodkistenhout in de kachel, enz. Maar de eigenlijke symboliek en poezie die ik verwacht had, om de gedachte „Allerzielen” heengeweven, bleef uit. Voor 't grootste deel hebben overigens de spelers het stuk voor mij bedorven.

Het stuk is een aanklacht, meer; een uitdaging, meer; een vuistslag. En nog meer dan dat al geeft het ieder die het gezien heeft en speciaal ons jongeren, een richting aan. De ellendige kleinheid en onverdraagzaamheid van de menschen is niet alleen niet uit sinds Lessing, integendeel, zij wordt nog dagelijks geboren en opgevoed. Het is daartegen dat ieder die den naam „intellectueel” durft te dragen, intellectueel in den zeer uitgebreiden zin van het woord, moet vechten in de eerste plaats. Kleinheid en bekrompheid, lafheid en halfheid, de deugden van het philisterdom en zijn voorgangers. De tweede pastoor in „Allerzielen” is zoo'n voorganger, maar hij is te goeder trouw en meent dat hij wat beters dient. Hij dient de H. Kerk. Het visschersvolk in zijn onbarmhartig vertrapen van de paria, al is zij ook meer dood dan levend, is nog erger dan de eigenlijke, gewone rasphilisters. Toch zullen zij gauwer overwonnen zijn dan de laatsten.

En nu ga ik persoonlijk worden. De studenten in Holland zijn niet gewoon te vechten. Zij weten weinig of niets van hun collega's in Duitschland of Rusland, die revoluties maken, vorsten doodschieten en een wezenlijke macht in den staat vormen. Zelfs in hun kleine omgeving durven zij niet veel. En toch is het hun heilige plicht te vechten. Schrijvers als Heyermans zullen den weg wijzen.

GIL BLAS.

VEREENIGINGSLEVEN.

„Practische Studie”.

Woensdag 6 November. Bibliotheek der T. H. 7.30 n. m.

Lezing door: LOUIS VAN DER SWAELMEN,

Amsterdam—Brussel.

Onderwerp: „Over Bouwkunst en Tuinkunst”, met lichtbeelden.

„Christiaan Huygens”.

Evenals het vorig jaar hebben de leden van „Christiaan Huygens” wederom vrijen toegang tot de lezingen te houden voor de afdeling den Haag van de Nederlandsche Vereeniging voor Weer- en Sterrekunde.

Die lezingen worden gehouden in het Nederlandsch Lyceum, Willemstraat 40, den Haag, des avonds om 8 uur.

Op het programma van de afdeeling staan de volgende voordrachten:

- 5 November Dr. T. VAN LOHUIZEN. Over de kleur der Sterren.
 27 December Dr. C. C. A. VALEWINK. Kometen, Amsterdam.
 17 Januari Ir. H. A. DE VOOGT. Over Bliksemafleiders.
 14 Februari Prof. Dr. M. E. Mulder. De groene straal bij open ondergang van de zon.
 14 Maart. Vragenavond.

De secretaris van „Christiaan Huygens”,
 M. DE BUSSY,
 van Leeuwenhoeksingel 36.

Nederlandsch Christen-Studenten Vereeniging.
 Vrijzinnig Christelijke Studentenbond.
 Afdeeling Delft.

Gecombineerde Vergadering op Donderdag 31 October 1918, te acht uur in de Bibliotheek der Technische Hoogeschool.

Spreeker: Ds. B. DE LIGT.

Onderwerp: „Nietsche en de Godsdienst”.

Vrijzinnig Christelijke Studentenbond.
 Afdeeling Delft.

Huishoudelijke Vergadering op Donderdag 7 November 1918, te zeven uur, Oude Delft 76a.

Agenda:

10. Reglementswijziging.
20. Bestuursverkiezing.
30. Verkiezing afgevaardigden Hoofdbestuur.
40. Jaarverslag.
50. Verslag kascommissie.
60. Rondvraag.

—o—

HET ETHISCHE EN HET RELIGIEUZE.

Korte inhoud van den Cursus van Prof. G. J. HEERING.

I. 15 October. *De Ethische Waarde.*

Wat is Ethisch? Zede en zedelijkheid. Betrekkelijkheid en volstrektheid in het ethische. Waarin schuilt de ethische waarde? Utilistische en idealistische ethiek. Cultuurwaarde en karakterwaarde. De hoogste ethische waarde reeds een religieuze waarde.

II. 22 October. *Het Ethische Gebod.*

Onvoorwaardelijk karakter van dit gebod. De oorsprong van zijn gezag: de mensch, de maatschappij, de staat, of God? Staatsdienst en Godsdienst. Wie plicht zegt, zegt God.

III. 5 November. *Het ethische als het Sociale.*

Ontwikkeling van het sociale besef. Zijn oorsprong en grondslag. Gelijkheid of gelijkwaardigheid. Sociaal besef is niets zonder geloof. De ware democratie is religieus.

IV. 12 November. *Het ethische en de wereld.*

Het ethische is het cement der samenleving en tegelijk het vreemde in de wereld. Blijvend conflict tusschen het zijnde en het „sein-sollende.” Wereldgrootheid en ethische grootheid. De ethische ontroering, de poort tot de „onzienlijke wereld”. De eeuwige, d. i. onwereldlijke aanleg en bestemming onzer persoonlijkheid.

V. 26 November. *Ethische onmacht en Religieuze kracht.*

Onze waardigheid en onwaardigheid. Het heilig moeten en het niet-kunnen. De ethische bestemming en ons werkelijk leven. Zonde, schuld en nood. Hulp en kracht van God.

VI. 3 December. *De eenheid van het ethische en het religieuze en het religieuze in Jezus Christus.*

Twijfel aan ethische waarden alleen overwinnen door het geloof. Dit geloof vindt zijn objectivering in Christus. In zijn karakter ligt de aanschouwelijke eenheid van het ethische en het religieuze; in zijn kosmische beteekenis de opheffing der tegenstelling tusschen God en wereld. In Christus vindt de dualiteit der ervaring het monisme van het geloof.

INGEZONDEN.

DELFT, 28 Oct. 1918.

Naar aanleiding van het ingezonden stuk van den heer Rh. in het S.-W. van 8 October 1918 en van het verzoek aan de eerste-jaars om hun meening over de daarin behandelde kwestie te uiten, zou ik gaarne het volgende willen opmerken.

Volkomen ben ik het met den inzender eens, waar deze als bezwaren tegen den huidige vorm van den groentijd noemt: ten eerste, het zich amuseeren van oudere-jaars ten koste van de groenen en ten tweede, het verkeerde systeem, gebruikt bij het z.g.n. opvoeden van de nieuw-aangekomenen tot geschikte leden der studentenmaatschappij. Tegen deze bezwaren weet ik slechts één middel, namelijk afschaffing van elke ongelijkheid, behoudens een verplichting voor de candidaat-leden om te verschijnen, waar ze zijn afgeschreven. De argumenten, die gewoonlijk tegen dit middel worden ingebracht, zijn, ten eerste: dat vele elementen onder de nieuw-aangekomenen een groentijd in hun eigen belang hard noodig hebben en ten tweede: dat kennismaking slechts op voet van ongelijkheid mogelijk is, als ze tenminste grondig moet zijn. Voor het eerste verwijs ik, naar wat in den brief van den

heer Rh. over „opvoeden” wordt gezegd, het tweede argument zal ik later behandelen. Ook wordt nog wel beweerd, dat door het groentijdsreglement en het zich kunnen beroepen op den Senaat reeds voldoende tegen ruw optreden en andere uitpattingen wordt gewaakt. Dit is geenszins waar, een beschermende bepaling komt eerst tot stand, als zij in de praktijk noodzakelijk is gebleken, dus te laat, en de hulp van den Senaat wordt pas ingeroepen, als er wat verkeerd gebeurt of gebeurd is, in beide gevallen wordt dus de put gedempt, nadat het kalf is verdronken.

Als derde bezwaar zou ik willen noemen, het gevaar voor het oploopen van lichamelijk letsel of ziekten. Dat er bijv. bij het uitbreken geen ongelukken zijn gebeurd, is m. i. slechts een gelukkig toeval, terwijl het natgooien na den groenenkroeg en het den geheelen middag stilzitten op een vochtig veld op den sportdag voor veel groenen beslist nadeelige gevolgen hebben gehad. Het bekende voorval te Utrecht bewijst verder, dat ook het zenuwgestel maar al te gemakkelijk door den groentijd in den war kunnen worden gebracht. Tegen dit bezwaar weet ik twee middelen: ten eerste, nog strenger toezicht, (dit kan echter nooit alles voorkomen) en ten tweede: opheffing der ongelijkheid, in welk geval de groenen zelf voor hun gezondheid kunnen waken. Verder klaagden de meeste groenen over de groote vermoedissen, in Leiden is aan deze klacht tegemoet gekomen door de bepaling dat de groenen na twaalf uur 's avonds voorwaardelijk vrij zijn, (dus ook op donderjolen, uitvoeringen, enz.), terwijl het daar de gewoonte is, hen de meeste avonden reeds veel vroeger vrij te laten, dit voorbeeld moest m. i. in Delft zoo spoedig mogelijk nagevolgd worden.

Mijn vierde en voornaamste bezwaar is echter, dat er van de kennismaking van groenen met oudere-jaars en vooral van de groenen onderling, wat toch naar mijn oordeel en naar dat van de meeste Corpsleden, met wie ik erover sprak, het hoofddeel van den groentijd is, zoo verbazend weinig terecht komt. Allereerst iets over de kennismaking tusschen groenen en oudere-jaars. Tot mijn groote verwondering waren verscheidene Corpsleden van meening dat zij wel ons moesten leeren kennen, doch wij hen eerst na den groentijd. Het gevolg was, dat zij een uitvraag-systeem toepasten, dat voor beide partijen gewoonlijk zeer vervelend was en waarmee zij hoogstens eenige feiten vernamen, die ze vermoedelijk toch dadelijk weer vergaten. Anderen wenschten werkelijk een wederzijdsche kennismaking en probeerden daarom een ongedwongen gesprek te beginnen, doch gewoonlijk ont-aardde ook dit in een verhoor of mislukte de poging totaal, doordat te weinig aanknopingspunten aanwezig waren. Hier zou m. i. zeer veel verbeterd kunnen worden door de groenen in de gelegenheid te stellen kranten en tijdschriften te lezen, door hen uit te noodigen tot spelen als schaak, billart, kaart, enz., door cabaret-debating avondjes in ruimen of intiem kring te organiseren, in het algemeen door den groentijd gezelliger en afwisselender te maken. Dan zal er stemming komen en zullen de groenen zich ook veel meer durven geven thans, de kennismaking zal dus veel minder oppervlakkig zijn. Ik vestig er dadelijk den aandacht op, dat bij dit systeem veel meer, dan tot nu toe het geval was, van de oudere-jaars wordt gevraagd; zij, die in het Corps „ingebürgert” zijn, zullen het meest tot de gezelligheid kunnen en dus ook moeten bijdragen.

En nu de kennismaking tusschen de groenen onderling. Deze dient veel meer bevorderd te worden, dan dit jaar het geval was. Zoo moet er bijv. tegen gewaakt worden, dat, als een paar groenen op den kroeg of elders samen staan te praten, een oudere-jaars hen, alleen uit zucht tot plagen, met de woorden: „Sta niet zoo te fuiven”, uit elkaar jaagt. Het aantal groenen-kroegen moet groter zijn, verder zou ik willen voorstellen: elken dag een gemeenschappelijk diner en eens per week gezamenlijk een uitstapje, waartoe buiten den Senaat geen oudere-jaars worden toegelaten.

De clubvorming, die nu op geen enkelen hechten grondslag berustte, dient te worden uitgesteld tot na den groentijd en er moet op worden aangedrongen, dat de groenen zich wat toeschieteliker ten opzichte van elkaar toonen en dus niemand om een toevallige oppervlakkige antipathie definitief buiten hun club houden.

Indien aan al deze wenschen werd tegemoet gekomen, zou er van het tegenwoordige ontgroenen niet veel meer over blijven dan een verplichting om gedurende een bepaalden tijd op den societeit of waar men elders is afgeschreven te verschijnen. Hiermede is dan ook een vijfde bezwaar ondervangen n.m.l. dat vele vele nieuw-ingeschrevenen der T. H. zich door den huidige vorm van den groentijd laten weerhouden om zich als Candidaat-lid van het Corps op te geven.

Ten slotte nog een woord speciaal tot mijn collega's eerste-jaars. Ik weet dat er onder jullie velen zijn, die het geheel of gedeeltelijk met het bovenstaande eens zijn. Helpt jullie dan ook deze wenschen te verwezenlijken en zoo het Corps naar het beste weten te verbeteren.

Het volgend jaar zullen wij als eerste-jaars, dat wil dus zeggen, het intensiefst van alle corpsleden, aan de ontgroening deelnemen. Brengt dan in toepassing de beginselen, die je tijdens je eigen groentijd hebt verkondigd; verzet je dan tegen alles, wat je toen niet goed vond en tracht aan te vullen, waar je toen een leemte hebt gezien, laat je niet afschrikken door naar je meening verkeerde mores, doch tracht ieder, die daaraan wil vasthouden, tot je eigen overtuiging te brengen. Dat is echter niet genoeg, bedenkt steeds, dat dit den toestand nog maar tijdelijk verbetert en dat die verbetering eerst dan blijvend zal zijn, als de wet van het D.S.C. zoodanig is veranderd, dat terugkeer tot de oude, verkeerde gewoonten daardoor onmogelijk is geworden. Deze wetswijziging moet dus ons doel zijn en eerst als deze tot stand zal zijn gekomen, mogen we, tevreden over de verkregen resultaten, de handen in den schoot leggen.

EDUARD VAN CLEEFF,
 Eerste-jaarslid van het D. S. C.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Aanvang Colleges en Oefeningen.

De colleges van den hoogleeraar G. N. Itz, b. i., zijn aangevangen op Maandag 28 October.

Dr. J. Clay, privaat-docent, zal een college geven over: „de ontwikkeling van het denken”, aan te vangen Woensdag 30 October,

's avonds van 7—8 uur, in Zaal 31 van het Hoofdgebouw. Toegang voor alle belangstellenden vrij.

De privaat-docent Dr. P. E. Verkade, t. zal zijn college Vrijdag 1 November 1918, des middags half vier hervatten. Onderwerp: *De chemie der Kina-alkaloiden.*

De hoogleeraar F. Westendorp, w. i. is verhinderd wegens ongesteldheid voorloopig college te geven.

De privaat-docent B. Stephan, w. i. is voorloopig door zijne militaire plichten verhinderd zijne colleges te hervatten.

ADVERTENTIEN.

Wijnhaven 6-7 HOTEL „CENTRAL” Oude Delft 92

Café-Restaurant Eerste Rang.

AFZONDERLIJKE BILJARTZAAL.

Auto- en Rijwiel-Garage aan de achterzijde der zaak, Oude Delft 92. Tevens ingang. Zalen voor Vergaderingen, Déjeuners, Dinners en Soupers. Ook Dinners bij abonnement. :: Avondschofels.

H.H. STUDENTEN.

Studentenliedje

voor PIANO en ZANG door LOUIS NOIRET

Studentencorpslied

voor MANDOLINE-ORKEST.

Groote collectie Muziekinstrumenten en Muziek.

L. RAAR, Binnenwatersloot 20

Teekembureau te Delft

belast zich met het maken van Teekeningen van verschillenden aard en op elk technisch gebied, door geroutineerde teekenkrachten.

Adres PIET HEINSTRAT 31.

OUDE DELFT 120. - DELFT.

Uitzending van DINERS

IN GOED VERWARMDE Bussen.

OUDE DELFT 120. ✕ CHR. F. RUTER.

A. J. PRINS, Choorstraat 4.

Dictaat-Cahiers. Teekensborden.

VERKOOP UITSLUITEND à CONTANT
tegen zeer LAGE prijzen.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., BINNENWATERSLOOT 33

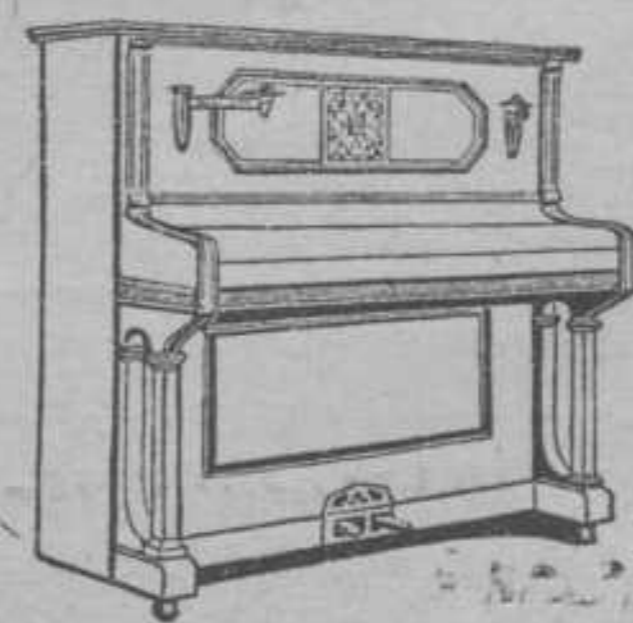
Voorhanden: uitgebreide sorteering

Kalenders voor 1919

HEES & Co. - Delft

Peperstraat 8-10 - Telefoon 183

PIANO'S

in huur en door huur
in eigendom.

Stemmen en Inruilen.

MUZIEK- INSTRUMENTEN

IN DE GROOTSTE
KEUZE VOORHANDEN.

ECHTE SPAANSCH GUITAREN
enorm van toon.

MANDOLINES EN LUITEN
tot de fijnste soorten.

ONZE COLLECTIE VIOLLEN
is zeer belangrijk.

PRIJSCOURANT GRATIS VERKRIJGBAAR.

Muziekboeken van elke uitgave.